

Ê, Cô Mồ Côi À

Contents

Ê, Cô Mồ Côi À	1
1. Chương 1: Tôi Cẩm Anh Xúc Phạm	1
2. Chương 2: Là Cô? Mít Ướt! (phần 1)	3
3. Chương 3: Là Cô? Mít Ướt (phần 2)	4
4. Chương 4: Hồi Ưc (phần 1)	5
5. Chương 5: Hồi Ưc(Phần 2)	6
6. Chương 6: Góc Khuất Cửa Kí Ưc	8
7. Chương 7: Thứ Tha	9

Ê, Cô Mồ Côi À



Giới thiệu

Đây là truyện đầu tay của mình. Có gì mong mọi người thông cảm bỏ qua nhé! ^__^ Truyện nói về m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-co-mo-coi-a>

1. Chương 1: Tôi Cẩm Anh Xúc Phạm

Ông mặt trời ban trưa đang hùng dũng lan toả những tia nắng gay gắt, khắc nghiệt xuống khắp mọi nơi. Chúng cố len lỏi qua tàn lá dày của cây bàng già nua, to lớn khiến mắt tôi loá đi. Che đi thứ ánh sáng ấy, tôi vô tình bắt gặp vết sẹo nhỏ hình chữ X trên mu bàn tay mình. Ngồi thẩn thờ trên chiếc xích đu, tôi lại bồi hồi nhớ đến cái quá khứ không mấy vui vẻ ngày còn nhỏ. Nó khiến tâm trạng tôi chợt chùng xuống. Nếu ngày trước không có người ấy thì có lẽ tôi và một cậu con trai lạ mặt đã bị bọn bắt cóc cho xuống Quĩ Môn Quang thăm Diêm Vương rồi chứ chẳng còn cơ hội nào mà đoàn tụ với gia đình cũng nên. Chợt một giọng nói nho nhỏ vang lên bên tai làm tôi chú ý:

- Mặc vào. Kéo cháy da chị đấy!

Khẽ quay người sang, tôi có chút bất ngờ. Trước mắt tôi là một cậu nhóc chừng 5,6 tuổi đang cầm trên tay một chiếc áo khoác đưa về phía tôi. Bên ngực phải chiếc áo khoác là hình chú chim bồ câu trắng với dòng chữ “Mái ấm tình thương Ánh Mai” (Cái này tự chế nha. Hông có thiệt ầu ==) Nhận lấy chiếc áo, tôi khẽ cười, xoa đầu cậu.

- Đây là áo đồng phục mới của mái ấm mình à? - tôi nhẹ hỏi

Hai má cậu bỗng hơi ửng đỏ. Cậu gật đầu lia lịa như sợ tôi không thấy vậy. Nhanh chóng khoác chiếc áo ấy lên người, tôi thấy mình thoáng vui vẻ hơn.

- Chủ nhật tuần nào con cũng tới thăm bọn trẻ trong mái ấm. Khả Nhi! Con thật có lòng quá! - Một cô bảo mẫu đã đứng tuổi, tay xách rổ quần áo đã được giặt sạch sẽ, tươi cười bước tới gần tôi.

- Dạ ^__^! Chuyện con nên làm. Dù gì con cũng nợ một mạng với mái ấm này mà

Tôi cố nở nụ cười gương gạo, che giấu đi nỗi sợ, đau xót đang quẩn chặt lấy tim tôi. Đưa đôi mắt ánh lên nỗi xót xa, cô khẽ thở dài. Bởi cô hiểu được trong thâm tâm tôi đang nhớ tới và nhắc tới chuyện gì. Vì ngày trước cô chính là bảo mẫu của ân nhân cứu mạng tôi. Bước ra khỏi trại mồ côi, tôi leo lên chiếc ngựa sắt màu hồng xinh xinh của mình mà phóng về nhà. Tôi không muốn nhớ. Tôi muốn quên khuấy cái quá khứ chết tiệt ấy đi. Nó khiến trái tim tôi dần vỡ, khó thở không chịu được. Càng nghĩ tôi càng điên cuồng lao vun vút trên đường. Chợt “Rầm”. Ôi trời ơi! Chuyện gì đang xảy ra thế này. Đầu tôi quay mòng mòng, chẳng còn xác định được mô tê gì cả. Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên, kéo tôi về thực tại:

- Bộ muốn tự tử à? Hay đuối rồi?

“Người gì mà vô duyên thế?” Tôi bực dọc nghĩ. Khó chịu ngược lên, tôi liền sững sờ trong vài giây. Người đầu mà đẹp trai thế không biết! Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sáng ánh lên sự thông minh nhưng lại rất bằng giá, không một chút cảm xúc. Nhưng chỉ trong vài giây thôi nhá! Đứng phắt dậy, tôi suýt ngã uỳnh xuống đất. Thì ra chân bị kẹt dưới bánh xe đạp nên bị treo mất rồi. Còn con ‘chiến mã’ yêu quý của tôi thì... Tôi chẳng muốn nói đến hình dạng nó lúc này chút nào hết á. Tan tành, tã tời không lời tả xiết T.T. Tôi dùng dằng dục giận phản kháng như hét vào mặt hắn

- Anh quá đáng vừa thôi nha? Không xin lỗi thì thôi còn xỉ vả người khác à?

Hắn nhăn mặt bịt lỗ tai mình lại, nói như về mình rành luật lắm. Cái mặt đáng ghét, chỉ muốn đấm vài phát cho đỡ tức:

- Cô có tin tôi kiện cô tội phá rối công cộng không hả? Thấy mọi người nhìn cô như thú lạ không?

“Thú lạ???” Tôi uất đến nghẹn họng. Hắn...Hắn... Áaaaaa. Bực bội quá đi. Lòng tôi nóng chẳng khác gì mắc-ma đang phun trào cả.

- Anh.... Tôi kiện anh tội phỉ báng người khác bây giờ.

Chợt hắn khựng lại nơi dòng chữ trên chiếc áo khoác đồng phục trên người tôi. Đôi môi hắn uốn cong một nụ cười đẹp mê li nhưng đối với tôi bây giờ chả khác thái độ khinh thường là mấy. Nhưng thực chất là thế mà. Chỉ có mấy con nhóc hám trai đang bu quanh chúng tôi mới ngắt ngảy thôi

- Mái ấm Ánh Mai ? Cô là trẻ mồ côi à? Hèn gì...Thật kém văn hoá

“Chát” - Một tiếng động kinh hoàng vang lên. Mọi người xung quanh im phăng phắc. Ngự trị trên chiếc má hắn là vết lằn đỏ nằm dấu tay ngoan. Và hiển nhiên chủ nhân bàn tay ấy không ai khác ngoài...tôi. Tôi không thể kìm được cơn giận. Không ai có quyền được xúc phạm mái ấm của người ấy. Chính người ấy đã hi sinh mạng sống để cứu mang cái mạng nhỏ bé này, giúp đứa nhóc yếu đuối như tôi thoát khỏi tay bọn bắt cóc tàn ác mà đoàn tụ với gia đình. Tôi đã hứa không để một ai xúc phạm tới ngôi nhà thứ hai của tôi- Mái ấm tình thương Ánh Mai.

- Tôi cấm anh nói như thế! Anh hiểu gì mà dám kết luận thế hả? Hồ Đồ! - tôi như gằn từng tiếng trong cuống họng

Bất ngờ trước hành động ấy, hắn giương đôi mắt đàng đàng sát khí nhìn Khả Nhi tôi. Nhưng tôi nào có sợ. Tôi cũng đứng chằm chằm nhìn hắn. Chợt một giọt nước mặn chát lăn trên má tôi. Chết tiệt! Sao tôi lại

khóc chứ! Xấu hổ quá! Đưa tay lau đi thứ nước trong suốt, đắng cay đó, tôi kìm hãm mình không được khóc nữa. Rồi thì vô dụng vẫn hoàn vô dụng. Tôi khóc còn nhiều hơn. Quay mặt tránh ánh mắt đã chuyển sang ngạc nhiên từ khi nào của hắn, tôi dựng ‘chiến mã’ mình dậy, quay gót toan bỏ đi. Nhưng rồi lại bị hắn giữ chặt lấy khuỷu tay. Quắc mắt nhìn hắn, tôi lạnh lùng đe dọa:

- Bỏ ra! Đừng để tôi nhìn thấy anh!

Buông thông câu nói ấy, tôi giựt phắt tay ra, cố gắng đi cà nhắc càng nhanh càng tốt. Mặc cho tốc độ của tôi bây giờ có thể sánh ngang với một chú Rùa được rồi. Tôi cứ thế bước đi trong ánh mắt kinh ngạc lẫn khó chịu của các cô gái xung quanh rồi hoà lẫn vào dòng xe cộ đông đúc của Sài Gòn, bỏ mặc hắn ngu ngơ chẳng hiểu rõ chuyện gì ở đằng sau. Đương nhiên sau đó hắn như thế nào các bạn cũng biết rồi đó. Tức giận như núi lửa chứ chẳng chơi.

2. Chương 2: Là Cô? Mít Ướt! (phần 1)

“ Reng. Reng.Reng...” Tiếng chuông báo thức phá tan không gian yên tĩnh trong phòng cùng với giấc mộng đẹp như cổ tích của tôi. Than ôi! Hôm nay lại phải vác cái cặp to đùng đến trường nữa sao? Gì chứ đời tôi ghét nhất thứ 2 đầu tuần với những kẻ xem thường, hành hạ trẻ mồ côi. Nhắc đến mà tôi uất ức không chịu được. Hình ảnh của hắn lại xuất hiện trong đầu. Vậy là đã một ngày trôi qua từ sau chuyện hôm ấy xảy ra? Tại sao tôi lại có thể khóc trước mặt hắn được nhỉ? Thật là đau đầu! Vừa đi tôi vừa nghĩ mơn man những chuyện linh tinh, vớ vẩn như thế đến độ tới trường lúc nào tôi cũng chẳng hay. Nhìn những hàng ghế con được sắp xếp ngay ngắn, tôi lại ngán ngấm nhớ tới bài thuyết trình dài dằng dặc của cô hiệu trưởng mỗi tuần. Chán chết được! Chẳng cần nghĩ ngợi lâu, tôi quyết định lên thẳng lớp...năm ngủ - __-. Tiến về chiếc bàn thân thương của tôi nơi cuối lớp 11A13, tôi ngồi uỳnh xuống ghế, úp mặt xuống bàn, hai mắt lim dim, chẳng thèm quan tâm sự đời gì cả.

- Sao mày ở đây? Định cúp tiết chào cờ à?- Tiếng cái Quỳnh-con bạn thân của tôi lạnh lạnh bên ngoài cửa

- Ồ! Tao buồn ngủ quá! Có gì cô hỏi mày cứ nói tao trực nhật chung với mày- tôi trả lời mà vẫn không thèm ngẩng đầu lên

- Cái thứ lười chầy nhớt!- Nói xong nhỏ giận dỗi đi lau bảng. Đúng hơn là đi trút giận mà hành hạ cái bảng nhà ta.

Đang ung dung thả hồn dạo chơi trên mây, chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên:

-Cho hỏi đây là lớp 11A13 ?

-Thiên Vũ? Phải! Phải!- Tiếng con Quỳnh hớn hở reo lên như bắt được vàng, kim cương vậy

- Ủ!- Giọng người con trai thờ ơ trả lời.

Nói thật là cái giọng ấy quen lắm. Cái kiểu lạnh lùng tới vô duyên này hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải. Nhưng tôi vẫn không ngẩng đầu nhìn. Đơn giản là thắc mắc nhỏ đó không đủ sức khiến tôi quan tâm. “Bịch. Bịch.Bịch...” Tiếng bước chân ngày càng rõ bên tai tôi. Đừng giỡn chơi chứ! Thành Thiên Vũ gì gì đó đang tiến về chỗ tôi ngồi à. “ Rẽ hướng khác trước khi bà quảng cặp ra ngoài hành lang nhé!”-Tôi thầm nghĩ. “Rầm” Tiếng cặp đập xuống bàn một cách thô bạo làm mắng nhĩ tôi suýt rách ra luôn. Bực bội, tôi ngẩng đầu lên xem ai to gan thế. Ồi thiên địa ơi! Ông đang đùa với tôi ấy à! Trước mặt tôi là một người con trai có khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sáng, thông minh hoà lẫn với mái tóc đen tuyền thật đẹp. Chính là hắn. Cái đứa con trai dám xúc phạm mái ấm hôm qua. Cái này là định mệnh chăng? Hay quan gia ngô hẹp hòng biết nữa? Haizz!!! Tôi đơ cứng cả người, mắt chữ O mồm chữ A nhìn chằm chằm hắn

- Con nhỏ mồ côi?- Câu nói hách dịch đó như chiếc đồng hồ kéo tôi ra khỏi giấc mộng ngộ ngàng

- À! Là anh. Đứa con trai ngổ ngáo tưởng mình giỏi hôm Chủ Nhật

- Cô nói ai ngổ ngáo?
- Tôi nói anh á! Thứ hồ đồ, kênh kiệu
- Cô dám. Cái con nhỏ mồ côi này, biết gì mà nói!

Bla...bla...bla... Thế là cuộc chiến đấu khốc liệt diễn ra. Tôi nhất quyết không chịu nhún nhường. Ai chứ Thiên Vũ hẳn thì không bao giờ!

3. Chương 3: Là Cô? Mít Ướt (phần 2)

Bỗng tiếng leo lẻo của con Quỳnh trên bụi giăng gián đoạn cuộc tranh cãi chúng tôi:

- Ối! Nhìn hai người thiệt là... kute quá đi thôi?

“Kute? Mất con nhỏ so le trong à” Đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn nó, tôi thầm cảnh báo coi chừng. Ngay lúc đấy, tôi mới phát hiện mọi người trong lớp đã lên từ lúc nào rồi. Mấy đứa con gái nhìn tôi bằng con mắt hình viên đạn nhưng lại đan xen chút ngưỡng mộ. Không nói cũng biết lý do tại sao chúng nó biểu hiện như thế! Cái tụi hám trai chết bầm! Thà ủng hộ trai chứ không thêm bênh vực bạn cùng lớp. Và rồi lớp bắt đầu xôn xao, ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ chúng tôi mà nói nói gì đó.

- Thấy chưa? Tại cô kiếm chuyện nên tôi với cô mới thành tâm điểm chú ý nè! Cứ như sinh vật lạ ngoài Sao Hỏa đáp xuống Trái Đất không bằng

- Chính anh có lỗi chứ có phải tôi đâu

- Cô nghĩ sao thế? Chính cô á!

Tôi với hắn lại bắt đầu cãi lộn chỉ vì một lý do nhỏ xíu- ai là người kiếm chuyện trước. Bỗng một đứa hét lên làm hắn đứng khựng lại nhìn tôi rất đổi kinh ngạc

- Một người là hoàng tử ngành ngân hàng. Một bên là công chúa ngành thời trang. Couple dễ thương quá đi mất! Nhìn ừ chịu được! ^__^

Nghe câu nói ấy, mặt hắn chợt đanh lại. Rồi lại nở nụ cười khinh bỉ lúc trước

- Cô không mồ côi? Lại là con của chủ tịch tầm đoàn PN lớn nhất ngành thời trang?

- Phải!- Tôi héch mặt trả lời hắn

- Nếu thế thì cô quá ngu ngốc khi bảo vệ những đứa mồ côi vô học, thấp hèn kia

Tôi liền sầm mặt lại. Bộ hắn không nhớ tôi đã nói gì à? Hắn là gì mà dám xem thường người khác? Tôi siết cổ áo, gơ tay thành nắm đấm tự nào trước mặt hắn. Hình ảnh ân nhân năm xưa mình đầy máu me bảo vệ tôi lại hiện lên trong đầu thật rõ nét chân thật như mới diễn ra hôm qua. Nó khiến đôi mắt tôi hoá máu lạnh, gần từng tiếng đe dọa:

- Anh nói ai ngu ngốc? Tôi đã từng nói sao? Anh không hiểu tiếng người à?

- Tôi nói cô ngu ngốc? Cô vì cái gì mà phải bận tâm, yêu thương những đứa trẻ dơ bẩn xa lạ?

Câu nói của Thiên Vũ như xoáy vào tim tôi mà khoét mà đục “ Không! Những đứa trẻ ấy không dơ bẩn. Chúng rất đẹp. Giống như ân nhân vậy. Anh ấy không thấp hèn. Anh là thiên sứ cao thượng trên thiên đình. ”

- Tôi vì cái này- Vừa nói tôi vừa lột phất miếng băng keo để lộ vết sẹo chữ X trên mu bàn tay mình. Đây là lần đầu tiên tôi để người khác thấy vết sẹo ấy. Có lẽ tôi quá bức xúc, tức giận nên mới hành động như thế. Giọng tôi nghẹn lại rồi lạc đi. Hai mắt tôi đỏ hoe, cay xè như ai dúi ớt vào. Tôi không được khóc. Không

để người khác thấy tôi khóc. Tôi không muốn để mọi người biết quá khứ của tôi. Tôi toan muốn chạy nhưng hắn đã giữ tôi lại. Hai tay tôi bị Vũ siết chặt đau điếng. Tôi hoảng loạn cố vùng khỏi nhưng vô ích.

- Cô bình tĩnh chút được không? Ai làm gì cô đâu là sợ thế?

- Bỏ tôi ra! Tôi không muốn thấy anh!

Thiên Vũ vẫn không tha cho tôi. Hắn cứ nhìn khuôn mặt tôi rồi lại nghĩa về phía vết sẹo trên tay. Thật khó chịu! Mọi người sẽ bắt đầu soi mói, sẽ tìm hiểu. Rồi thì ai cũng biết cái quá khứ kia. Tôi không thích. Không thích như thế. Làm ơn đừng nhìn nữa. Tôi van anh!

- Cô là Mít Uớt? Con nhóc tóc ngắn 10 năm trước- Hắn đột nhiên bối rối hỏi lớn

“ Sao cô khóc quài thế? Nhức hết cả đầu”- Một đứa nhóc 7 tuổi với đôi mắt sáng, mái tóc đen tuyền trông thật cool đang nhăn mặt bức bối gắt. Bên cạnh hắn là tôi khi thuở nhỏ -một cô bé với mái tóc nâu được cắt ngắn kiểu búp bê. Nghe hắn nói thế, tôi càng khóc lớn hơn nữa, nước mắt chảy đầm đìa trên má, lăn xuống cằm và cổ. Chợt một bàn tay ấm áp khẽ lau đi thứ nước trong suốt kia cùng với giọng nói dịu dàng đến lạ. “ Không có gì đâu. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi! Em đừng sợ nữa nghen. Em khóc nhìn xấu lắm” Tôi quay sang. Là anh Phương. Anh thật khoẻ khoắn trong nước da ngăm đen. Nó làm nổi bật nụ cười toả nắng của anh. Ai nói trẻ mồ côi là xấu chứ. Có anh đấy! Anh thật đẹp, không xấu tí nào.

“ Cô khóc nhiều quá! Bọn chúng mà bức lên bắt cô cho Diêm Vương bây giờ ấy”-giọng nói lạnh lùng, đáng ghét lại vang lên. Con người này thật là chẳng nói được cái gì đẹp đẽ cả. “Tôi thích thế được không?” “Thiệt mít uớt. Phải rồi, tôi sẽ gọi cô là Mít Uớt ha” Vừa nói, hắn vừa nở nụ cười thật đẹp. Một nụ cười thật sự. Làm tan chảy cả nét lạnh giá trên khuôn mặt hắn. Mặt tôi thoáng nóng bừng cả lên. Và tôi biết lúc đó tôi đang...đỏ mặt. “Còn cô có thể gọi tôi là Hoàng Tử cũng được” Thấy ghét hông? Mới có một chút dễ thương là vậy rồi. Tôi tức tối đốp chát lại “Uhm! Thì Hoàng Tử. Thêm hai từ ngổ ngáo nữa mới hay. Hehehehe” Cả đám lại cười vang. Giọng cười thật trong sáng, hồn nhiên trong sự nguy hiểm cận kề.

Đoạn kí ức bỗng ùa tràn về tâm trí tôi. Tôi đứng hình tại chỗ, nhìn chăm chăm hắn. Phải rồi khuôn mặt đó, ánh mắt đó và mái tóc đen tuyền kia. Rất quen thuộc. Hắn là thằng nhóc năm xưa sao? Đây là sự thật sao? Tôi mở to mắt nhìn hắn không chớp lấy một lần.

- Hoàng Tử Ngổ Ngáo?

- Cô nhớ rồi sao? Mít Uớt!- hắn vui sướng nở một nụ cười y chang năm xưa. Cảm giác cũng thật giống. Tiếc rằng anh Phương không còn ở đây. Mãi mãi ba đứa cũng chẳng thể sum họp được nữa. Chợt Thiên Vũ ôm chặt lấy tôi, thì thầm nho nhỏ bên tai một giọng nói nhẹ nhàng, êm dịu rất lạ - 10 năm rồi. Có biết tôi nhớ cô lắm không hả? Mít Uớt ngốc!

4. Chương 4: Hồi Ức (phần 1)

Tôi như người mất hồn trước hành động của Thiên Vũ. Hắn sao bất thường quá vậy nè! Thay đổi 180 độ luôn. Và đương nhiên bao nhiêu ánh mắt trong lớp học đều hướng về phía chúng tôi. Ganh ghét có. Ngạc nhiên có. Úi! Ngại chết mất. Tôi ngượng ngùng đẩy hắn ra rồi phóng bay ra ngoài, che đi khuôn mặt đã đỏ như quả cà chua của mình.

“ Đồ chết bầm! Ngượng không chịu được” Tôi hậm hực dậm chân đùng đùng dưới sân. Hai má tôi phồng lên làm khuôn mặt đã tròn nay còn tròn hơn. Nói thiệt chứ may cho tôi là giờ không có ai chứ không tụi nó cười tôi chết vì lúc này nhìn tôi như đứa con nít 3 tuổi đang đòi kẹo vậy. Ngồi nơi ghế đá dưới một cây phượng vĩ, tôi lặng im nhìn khoảng không vô định, mặc cho làn gió đang đùa nghịch tóc rối cả lên. Và giờ

chẳng còn chuyện gì ngăn cản tôi hoài niệm lại một kí ức, một ác mộng luôn bám dính lấy tôi hàng đêm 10 năm nay.

“ Chán quá đi. Không có ai chơi chung hết”- tôi-một cô nhóc 7 tuổi với mái tóc nâu được cắt đến gáy ôm sát khuôn mặt tròn, hai má phúng phính muốn bung ra sữa. Nhìn tôi lúc ấy mọi người hay ví von rằng là ‘công chúa’ ngành thời trang. Ngồi đu đưa trên chiếc xích đu màu hồng ưa thích, tôi chu mỏ lẩm bẩm một mình. Đôi mắt hiện lên nỗi buồn chán, cô đơn. Chợt một giọng nói ầm ập vang lên khiến tôi chú ý ngược nhìn.

- Thế chơi với tụi anh nha! ^__^

Trước mắt tôi là một cậu bạn có lẽ hơn tôi 2,3 tuổi gì đó. Anh có một nước da rám nắng thật khoẻ khoắn. Nó làm nổi bật nụ cười toả nắng của anh. Nụ cười ấy như bông hoa thu hút con ong nhỏ bé, tôi cứ mở to mắt nhìn anh không chớp lấy một lần. Bỗng một giọng nói lạnh lùng, hách dịch vang lên. Một giọng nói mà bất cứ người thường nghe được cũng phải phát bực, phát ghét. Và xui cho chủ nhân giọng nói đó là tôi không phải thần tiên, thiên sứ gì

- Sao phải chơi với con nhóc đó. Không phải là đi đến 1 chỗ thú vị sao?

‘Ai mà nói chuyện vô duyên, thềm ăn tát thế!’ Tôi nhăn mặt quay qua. Và bị...đứng hình trong vài giây. Một chàng trai với đôi mắt sng, thông minh trong làn da trắng. Tất cả làm nổi bật thêm mái tóc đen mượt của hắn. Nhìn cool lắm cơ! Nhưng câu nói của hắn thì đáng chú ý hơn

“ Một nơi thú vị???” Tôi đưa đôi mắt to tròn nhìn anh

“ Uhm” Anh gật đầu cái rụp. Và nụ cười toả nắng kia một lần nữa lại xuất hiện hút hồn tôi. Ôi! Hôm nay tôi hên làm sao khi gặp phải một người dễ thương như anh thế này “ Vậy em có muốn đi cùng anh không?”

Đương nhiên là tôi muốn rồi. Chẳng ngần ngại tôi cười toe toét, nhận lời ngay. Nhưng....anh tên gì nhỉ? Như biết được ý nghĩ của tôi, anh hớn hở giới thiệu

“ Anh quên mất! Anh tên là Phương. Còn đây là Thiên Vũ, anh vừa quen em ấy hôm qua ^__^”

“ Sao anh có thể quen hắn được thế?”- Tôi chửi xéo

“ Í cô là gì? Muốn nhà phá sản không?” Hắn gắt

Tôi không thèm để ý câu nói ấy. Vì hiện giờ có một thứ vui vui, kích thích sự tò mò của tôi hơn hắn- chiếc áo anh Phương đang mặc trên người.

“ Mái ảm Ánh Mai?” Tôi buột miệng

“ Uhm! Anh là trẻ mồ côi” Vừa nói, đôi mắt anh lại ánh lên nỗi buồn xa xăm. Trong lòng tôi bỗng thấy ray rứt, khó chịu sao ấy. Để chuộc lỗi, tôi khề nỡ nụ cười và kéo anh đi, bỏ mặc Thiên Vũ đứng lặng đờng sau. “Bụp” Tôi thấy sau gáy mình đau buốt. Mọi thứ trước mắt tôi chợt mờ đi. Đầu tôi choáng váng, quay cuồng. Tôi chỉ còn nhớ hình ảnh cuối cùng tôi thấy được là có hai người đàn ông to cao, lực lưỡng với khuôn mặt bặm trợn, giang hồ đang túm lấy Phương và Thiên Vũ. Chuyện gì đang xảy ra??? (còn nữa)

5. Chương 5: Hồi Ức(Phần 2)

” Uhm..Uhm..” Tôi mơ màng tỉnh dậy. Đầu tôi nhức như búa bổ, phía sau gáy vẫn còn đau âm ỉ cú đánh vừa rồi. Cảnh vật xung quanh từ từ hiện rõ trước mắt tôi. Ôi! Đây là đâu thế này? Mọi thứ nơi này thật hoang tàn, dơ bẩn. Trần nhà đã ủ dột từ lúc nào. Những giọt nước đọng cứ nhỏ tí tách, tí tách đến phát bực. Tất cả bao trùm một mùi ẩm mốc khó chịu lâu ngày. Có lẽ đây là một nhà kho bị bỏ phế. Tôi tròn mắt, há hốc miệng, đứng hình tại chỗ.

- Ngậm cái mồm vào. Kinh tởm quá!

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Không ai khác ngoài thằng Thiên Vũ chết bầm kia. Tôi bực bội quay phắt sang đập cho hắn một cú trời giáng cho chứa cái tật xấu của người khác.

- Cô điên à? Biết đau không?- Hắn vừa ôm chân vừa gất.

- Cho...- Tôi chưa kịp phản bác thì bỗng có một giọng nói âm âm vang lên can ngăn thế chiến thứ ba xuất hiện.

- Cho anh xin. Các em đừng cãi nhau nữa. Ráng mà để giành hơi sức đi!

- Tại sao? Mà nơi đây là đâu hở anh?

Đột nhiên Thiên Vũ nhếch mép cười nửa miệng. Giọng cũng trở nên lạnh lùng đến lạ

- Chưa nhận ra gì à? Chúng ta bị bắt cóc rồi, đồ ngốc!

Tôi thộn mặt ra trông đến bại. Nói thật lúc ấy tôi phải mất một lúc mới nuốt trọn câu nói của hắn. Đến khi hệ trung ương thần kinh xử lý thông tin xong rồi thì ngay lập tức mắt tôi nhoè đi. “Huhuhuhuhu...” Tôi oà lên khóc nức nở

- Sao cô khóc hoài thế! Nhức hết cả đầu!” Thiên Vũ bực bội gất. Nghe hắn nói thế, tôi càng khóc lớn hơn nữa, nước mắt chảy đầm đìa trên má, lăn xuống cằm và cổ. Chợt một bàn tay ấm áp khẽ lau đi thứ nước trong suốt kia cùng với giọng nói dịu dàng đến lạ. “ Không có gì đâu. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi! Em đừng sợ nữa nghen. Em khóc nhìn xấu lắm” Tôi quay sang. Chẳng ai ngoài anh Phương. Anh thật khoẻ khoắn trong nước da ngăm đen. Nó làm nổi bật nụ cười toả nắng của anh. Ai nói trẻ mồ côi là xấu chứ. Có anh đấy! Anh thật đẹp, không xấu tí nào.

-Cô khóc nhiều quá! Bọn chúng mà bực lên bắt cô cho Diêm Vương bây giờ ấy-Giọng nói lạnh lùng, đáng ghét ấy lại vang lên. Con người này thật là chẳng nói được cái gì đẹp đẽ cả.

-Tôi thích thế được không?

-Thiệt mít ướt. Phải rồi, tôi sẽ gọi cô là Mít Ướt ha

Vừa nói, hắn vừa nở nụ cười thật đẹp. Một nụ cười thật sự. Làm tan chảy cả nét lạnh giá trên khuôn mặt hắn. Mặt tôi thoáng nóng bừng cả lên. Và tôi biết lúc đó tôi đang...đỏ mặt.

-Còn cô có thể gọi tôi là Hoàng Tử cũng được

Thấy ghét hông? Mới có một chút dễ thương là vậy rồi. Tôi tức tối đốp chát lại

-Uhm! Thì Hoàng Tử. Thêm hai từ ngổ ngáo nữa mới hay. Hehehehe

Cả đám lại cười vang.Giọng cười thật trong sáng, hồn nhiên trong sự nguy hiểm cận kề. ” Rầm” Cánh cửa đột nhiên bật mở. Từng tia sáng gay gắt len lỏi vào,che đi khuôn mặt của ba tên lạ hoắc nào đó ngoài cửa . Nhìn chúng thật dữ tợn với hàng loạt vết xăm trên tay,chân, ngực,... Và tôi nhận ra chúng. Những tên đã bắt cóc tôi. Chúng...chúng muốn làm gì. Người tôi run lên bần bật, mặt mày tái mét như tàu lá chuối. Như phản xạ, tôi từ từ lùi lại, đứng sau Thiên Vũ và anh Phương.

- Hehehe! Chẳng có gì phải sợ cả! Khi ba mẹ bọn mày đưa tiền rồi thì sẽ ra ngoài thôi- Mấy tên vô lại ấy nhìn chúng tôi cười man rợ- Giờ thì kêu la thảm thiết vào để còn sớm ra chớ!

- Không bao giờ!- Thiên Vũ đặng đặng sát khí gần từng tiếng

- Thằng này lão- Tên đầu đàn mặt đỏ tía tai hét lên làm tôi giật bắn người. Khoé mi bắt đầy thấy cay cay nhưng tôi cố kìm nước mắt, cắn chặt môi

- Đại ca! Hay mình dạy tụi nó một chút, rồi chụp hình gửi qua. Nhất cử lưỡng tiện! - Một tên khác lanh chanh xỏ mũi vào

- Cũng được. Làm con nhóc trước

Chưa kịp nói hết câu, bọn đàn em đã hùng hổ xấn tới tôi. Hai chân tôi run lẩy bẩy. Chúng đã chop được tôi. Thiên Vũ và anh Phương vì muốn cứu tôi đã bị bọn vô học kia đánh văng ra góc tường. Tọt tọt. Từng giọt máu từ tay tôi rơi xuống sàn. Một mùi tanh nồng ghê tởm lan ra khắp nhà kho. Bàn tay tôi dường như chẳng cảm giác gì ngoại trừ sự đau buốt đến thấu xương. Nó làm thần kinh tôi tê dại đi trong đau đớn. Con dao dính máu kia từ từ áp lên má tôi. Đứng. Đứng mà. Làm ơn ai đó cứu tôi với. Tôi hoảng loạn nhắm tịt mắt lại. " Bóp.Ầm.Ầm" Hàng loạt tiếng động lớn xảy ra. Khẽ mở mắt, có lẽ tôi hoàn toàn sốc với cảnh tượng trước mặt. Thiên Vũ và anh Phương trên tay cầm hai thanh gỗ, đứng đầu lưng với nhau. Còn bọn chúng thì mặt nhăn nhó, nằm sõng soài trên đất.

- Chạy!- anh Phương vừa dứt lời, lập tức Vũ kéo tôi đi

Cả ba chạy bán sống bán chết. Nhưng với tốc độ của mấy đứa chưa quá mười tuổi thì làm sao địch nổi với bọn giang hồ vạm vỡ, đương tuổi trẻ. Thấy bọn chúng chuẩn bị bắt kịp, cả ba lúng túng hết cả lên. Bỗng anh Phương nhìn chúng tôi bằng con mắt cương quyết nhưng đầy ắp một nỗi buồn khó tả

- Các em chạy đi! Ang sẽ đánh lạc hướng.

- Không thể được. Nguy hiểm lắm!- Tôi chạy đến níu tay anh cầu xin, mặc cho vết thương đang rỉ máu và đau lên từng hồi. Nhưng anh liền gạt phắt tay tôi ra, đưa mắt nhìn Thiên Vũ

- Chăm sóc cho Khả Nhi. Nhất là vết thương trên tay. Kẻo nó nhiễm trùng.

Dần dò xong anh liền phóng về hướng khác. Còn hấn thì bịt chặt miệng tôi, lôi xềnh xệch đi về hướng ngược lại. Tôi muốn hét lên ngăn cản anh nhưng không được. Chính mắt tôi nhìn thấy anh bị bọn chúng bắt lại. Từng cú đánh, cú đá chúng giáng lên thân thể anh như những con dao cứa vào tim tôi. Tôi ngừng khóc, hai mắt tôi mờ dần ra khi thấy chúng tàn nhẫn đẩy anh nằm thoi thóp xuống vực sâu. Không! Không thể như thế! Tôi không tài nào chấp nhận sự thật rằng anh Phương đã không còn trên đời này nữa. Và rồi tôi ngất lịm đi trong vòng tay ấm áp của Thiên Vũ.

6. Chương 6: Góc Khuất Của Kí Ức

" Hức...Hức...Hức...Aaaaa" Tôi gào lên trong đau khổ. Từng giọt nước mắt mặn chát lăn dài xuống má tôi. Đau. Trái tim tôi đau lắm! Nó như bị một con dao sắc nhọn giằng xé lấy. Chợt một vòng tay ôm chầm lấy tôi từ phía sau. Người tôi nằm gọn lỏn trong bờ ngực ấm áp, rắn chắc ấy. Mùi hương này, cảm giác này thật sự rất quen thuộc.

- Cứ khóc đi! Tôi sẽ mãi ở bên bảo vệ cô- Thiên Vũ nhẹ nhàng nói.

Tôi liền quay lại, chui rúc vào vòng tay rộng lớn của hấn mà đánh, đấm, mà tuôn nước mắt như mưa. Thiên Vũ không hề câu gắt, phản kháng gì. Hấn chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng rồi ôm tôi chặt hơn. Đến khi mắt tôi dường như đã khô cạn, sưng mọng lên, tôi mới từ từ ngược lên nhìn hấn:

- Anh thật sự là Ngổ Ngáo? Nếu vậy tại sao anh...

Tôi chưa hỏi xong thì bị Thiên Vũ ngăn lại. Hấn khẽ lắc đầu như tỏ ý không thích rồi nhìn thẳng vào mắt tôi chẳng thêm trả lời. Ánh mắt ấy khiến tôi hóa ngượng ngùng, bối rối. Trái tim tôi nện thình thịch trong lồng ngực. Khuôn mặt thì nóng bừng hết cả lên.

- Tôi biết cô muốn hỏi gì? Tôi sẽ không tha thứ cho anh ấy đâu. Cả cô cũng vậy, đừng quá ngây thơ mà tự dấy vò mình chỉ vì kẻ thù nữa. Không đáng!

Câu nói của hấn khiến tôi sững người, chôn chân tại chỗ. Hấn nói gì thế? Chính mắt tôi đã nhìn thấy anh Phương vì đánh lạc hướng mà bị tụi côn đồ kia hại chết. Như thế mà gọi là kẻ thù ư? Kẻ thù mà vì đối thủ hy sinh mạng sống chính mình ư? Tôi lắc đầu nguây nguậy, dường như chẳng tin vào tai mình nữa.

- Anh giỡn thôi đúng không? Hihih! Chẳng vui chút nào hết á! Anh nói thật đi. Tại sao lại như vậy??

- Tôi không đùa

Câu nói và ánh mắt kiên định của hắn làm tôi bàng hoàng hơn. Lí trí tôi muốn tin nhưng trái tim tôi lại không cho phép. Lặng thinh. Đó là việc tôi có thể làm lúc này.

- Tôi biết bây giờ cô khó mà chấp nhận nhưng hãy nghe tôi kể hết câu chuyện rồi hãy nghĩ xem: bao năm nay cô tự dẫn dắt mình là đúng hay sai.

Tôi khẽ gật đầu. Từng lời, từng chữ Thiên Vũ thốt ra tôi cố mà nuốt lấy. Trong đầu tôi bắt đầu mờ mờ tượng khung cảnh mười năm về trước, để rồi hoàn thành toàn bộ kí ức đau thương trong trái tim tôi.

“Mít Ướt!” Hắn khẽ kêu lên khi thấy tôi bỗng ngất đi, ngã vào vòng tay hắn. Cú ngã ấy đã làm lùm cây bao bọc chúng tôi chuyển động. “Bộp. Bộp” Tiếng đế giày nặng nề chạm đất phát ra ngày càng rõ hơn bên tai. Bọn chúng phát hiện ra rồi sao? Nhìn ngó xung quanh, Thiên Vũ cầu mong tìm được một thân cây lớn để trốn. Cây đó không được. Cây kia cũng không. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, rất gần.

- Thằng kia! Mà làm gì ở đó ấy?- Tiếng hét lớn của tên cầm đầu vang lên khiến bước chân kia ngừng lại

- Dạ? Em nghe thấy tiếng động ở lùm cây đằng đây. Có thể tụi nó trốn trong đó ạ.

- Nào phẳng. Tụi nó chắc chắn sẽ không còn gần đây. Khốn nạn thật! Cái thằng mờ côi ấy dám phản tao.

- Đúng đây ạ!- Thằng đàn em leo leo hùa theo- Thằng ấy chết đáng lắm! Nhờ nó dụ tụi nhãi ranh kia mà cũng không xong.

- Im! Về. Mất cả mồi ngon.

Bóng dáng cả bọn từ từ khuất dạng sau những hàng cây hướng về phía nhà kho. Ngồi sau lùm cỏ cao, Thiên Vũ với khuôn mặt trắng bệch, không còn một giọt máu mà quan sát từng cử chỉ, lời nói của bọn chúng. Hắn dường như không còn tin vào tai mình nữa. Thật không ngờ. Vậy là bọn trẻ mờ côi, ai cũng như ai cả. Đều dơ dáy, nhớp nhúa như bề ngoài của chúng. Hắn nhếch mép cười khinh bỉ. Từ bây giờ và mãi mãi về sau, Thiên Vũ hắn sẽ chẳng bao giờ tin ai nữa.

-Hahahahahaha. Anh đang kể chuyện cổ tích phải không?

Tôi phá lên cười khi hắn vừa dứt câu chuyện. Nhưng sao nơi khoé mắt và sống mũi lại cay cay.

- Đừng như thế! Dù sớm hay muộn, cô cũng phải chấp nhận- Giọng Thiên Vũ chột nghẹn ngào.

Hắn lại ôm tôi vào lòng. Đúng hơn là thân xác của tôi bởi bây giờ tôi chẳng còn là mình nữa. Hai mắt tôi hoá vô hồn. Cố đẩy vòng tay Thiên Vũ ra, tôi vô thức bước đi. Hắn chỉ biết nhìn tôi lững thững ra khỏi trường. Tôi sẽ không khóc. Đơn giản là vì tôi chẳng còn một giọt nước mắt nào để khóc nữa. “Tí tách...tí tách...” Từng giọt mưa bắt đầu rơi. Nó như thay tôi khóc cho thỏa nỗi đau trong lòng. Tôi cứ thế bước đi dưới làn mưa trắng xoá. Ngược nhìn quãng đường rộng mênh mông phía trước, tôi chẳng biết bây giờ mình phải đi về đâu.

7. Chương 7: Thứ Tha

Từng giọt mưa lạnh ngắt cứ phủ phàng tạt vào mặt tôi đau buốt. Nhưng nỗi đau ấy có hề hấn gì với nỗi xót xa trong trái tim tôi lúc này. Thật nực cười! Suốt mười năm nay, tôi ray rứt, tôi dẫn dắt vì một người đã ra tay sát hại mình. Trái tim tôi chưa bao giờ là yên ả, hạnh phúc cả. Và giờ đây trái tim ấy lại bị cào xé thêm một lần. Nó chẳng còn nguyên vẹn nữa rồi. Tôi khẽ cười dài, tự thấy khinh bỉ chính mình quá ngu ngốc, ngây thơ. Chợt một giọng nói lạnh lùng nhưng lại pha một chút ảm áp vang lên:

- Khả Nhi!

Tôi khẽ quay lại và hơi ngỡ ngàng với người trước mặt. Thiên Vũ- tay cầm chiếc ô đang đứng che cho tôi và nhìn tôi bằng con mắt thương hại

- Anh đi theo tôi làm gì?

- Tôi lo cho cô- hần đáp không một chút suy nghĩ

- Lo cho tôi? Hahaha- Tôi liền phá lên cười. Trong giọng cười chẳng có chút gì là vui vẻ cả- Anh đừng có nói dối. Tôi sẽ không tin đâu. Tôi chẳng tin ai cả. Các người đều tham lam như nhau. Đều vì tiền mà bất chấp tất cả. Dơ bẩn!

Tôi nói hết tất cả những suy nghĩ trong lòng bằng một giọng nói kinh tởm. Trên khoé miệng vẫn còn giữ nụ cười mỉa xem thường. Đối với tôi, người trước mặt dường như chẳng còn là Thiên Vũ nữa. Hần đã thành anh Phương- con người phản bội, bị ổi kia từ lúc nào.

- Cô muốn tin hay không thì tùy. Tôi chỉ muốn hỏi sao cô lại đến đây?

Câu hỏi của hần khiến tôi ngỡ ngàng. “Đến đây là đến đâu?” Nói thật thì từ nãy tới giờ, tôi cứ mãi chìm đắm trong mớ suy nghĩ, cảm xúc hỗn độn của mình nên cũng mặc cho đôi chân hoạt động trong vô thức. Ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh, tôi liền hiểu ra khi bắt gặp cái bảng gỗ cũ kĩ thân quen với những con chữ xanh sẫm dịu dàng: ” Mái ấm Ánh Mai” xuất hiện mập mờ dưới làn mưa trắng xoá. Ôi! Tôi bị gì thế này. Riết tôi chẳng thể hiểu nổi trái tim mình suy nghĩ gì nữa.

Những hạt mưa cuối cùng cũng trút hết xuống trần gian, những tia nắng ban mai bắt đầu le lói chiếu lên tấm bảng gỗ ấy khiến nó thật ấm áp nhường nào. Như đốm lửa nhỏ sưởi ấm trái tim lạnh lẽo này của tôi. Bất giác tôi lững thững bước vào trại, hần cũng nhẹ nhàng theo gót.

- A! Chị Khả Nhi

Những giọng nói thánh thót ngân dài tên tôi trong không trung. Liền sau ấy là những hình hài bé nhỏ với những nụ cười hồn nhiên, trong sáng trên môi lao đến ôm tôi thật chặt. Nhìn bọn trẻ vô tư cười đùa, hình ảnh của anh cùng với sự phản bội lại ủa về quần chặt tôi đến nghẹt thở. Những hình ảnh năm xưa lần lượt được tua lại như một thước phim ngắn. Tôi bỗng khựng lại. Khoan! Hình như tôi đã bỏ sót thứ gì đó. “Khốn nạn thật! Thằng mỗ côi ấy dám phản tao” Câu nói của tên côn đồ chợt vang lên thật rõ bên tai tôi. Phải rồi tôi thật mê muội quá! Nếu như anh ấy muốn hại tôi thì đã không liều cái mạng nhỏ bé của mình chống lại bọn dê hèn kia. Tôi chợt nở nụ cười mãn nguyện. Trái tim tôi lần đầu tiên sau ngần ấy năm biết hạnh phúc thật sự là như thế nào. Có lẽ như nó đã được giải thoát chẳng? Bỗng Thiên Vũ đưa tay sờ lên trán tôi, nói về trêu chọc:

- Cô bị gì thế. Ngâm nước này giờ nên hâm à?

- Anh mới hâm á!- Tôi tru tréo đáp lại.

Hần không nói gì, chỉ đứng đó nhìn tôi. Đôi mắt đen láy như có thể xoáy vào tâm can người khác. Hần mở miệng định hỏi nhưng tôi đã chen vào:

- Anh thật sự nghĩ rằng anh Phương là người xấu?

- Phải! Chính anh ấy đã hại chúng ta. Rành rành ra cả rồi đấy!- hần trả lời có chút cáu bẳn.

Nghe giọng nói của Thiên Vũ, tôi biết rõ hần không muốn nhắc tới người ấy. Nhưng tôi vẫn cứ tiếp tục, đôi mắt nhắm nhìn những đứa trẻ như trốn tránh sắc mặt của hần.

- Sao anh không suy nghĩ cho kĩ. Nếu như anh ấy hại chúng ta tại sao bây giờ người nằm dưới mồ lạnh lẽo, cô độc kia lại là anh ấy. Có lẽ anh bảo rằng đó là quả báo do chính anh Phương gây ra. Phải! Đó là quả báo. Quả báo cho việc anh ấy đã nhận ra, cần rút lương tâm và quyết định cứu lấy chúng ta khỏi miệng cạp. Và giờ, sau khi được giải thoát- ta lại quay lưng căm hận anh. Như vậy có quá tàn nhẫn với anh Phương?

Tôi nói nguyên một tràng như thuyết trình một bài diễn văn cảm động. Hần đứng đó đơ toàn tập. Không biết là vì tôi nói quá hay, quá đúng hay là do tôi nói quá nhiều nên hần mới có biểu hiện như thế. Khẽ cười, tôi quay lưng bước đi. Nhưng rồi bị hần nắm chặt cổ tay giữ lại.

- Vậy là cô đã tha thứ cho anh ấy?

- Phải! Anh hãy thử đi. Rồi trái tim anh sẽ nhẹ nhõm đi rất nhiều- Tôi dịu dàng đáp

Thiên Vũ tròn xoe mắt nhìn tôi. Rồi hần lao đến ôm chặt tôi vào lòng, thì thảo nói:

- Vậy hãy giúp anh nhé! Mít Ướt!

- A! Chị Nhi có bạn trai kìa!

- Bạn trai chị ấy đẹp trai chưa!

- Eo! Chị Nhi kinh quá!

Những giọng nói trên đùa ngậy thơ của tụi nhóc rộn lên cả một góc vườn. Đương nhiên tôi lúc ấy chỉ có thể diễn tả bằng hai từ... BỐI RỒI. Cái tụi nhóc này, định hại chị nó à? Trong khi tôi thì đỏ mặt, lúng túng chẳng biết làm sao thì Thiên Vũ- cái tên mặt dày ấy vẫn thản nhiên đáp như chẳng có chuyện gì xảy ra

- Im không? Các em mà la lên nữa là chị Nhi của các em ổng chê thiệt đó!

- Sao vậy anh?

- Tại... Chị ấy dữ quá. Ngoài anh ra chẳng có ai dám trị cả ^__^

Nói xong hần liền chạy đi. Không quên để lại một nụ cười rạng rỡ chết người. Nhưng khổ cho hần là nó chẳng có tác dụng trên người tôi.

- Anh nói gì hả? Đứng lại cho tôi tên kiaaaa! >.

Tôi tức tối rượt hần vòng vòng. Cái tên ấy! Hần mà còn đứng lại là tôi cho ăn dép đấy! Những tiếng cười giòn tan, rộn rã bao trùm khắp mái ấm dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Anh Phương! Anh cứ yên tâm an nghỉ nhé! Tụi em sẽ trân trọng mạng sống này. Cảm ơn anh đã cuới lấy chúng em. Xin lỗi vì bao lâu nay luôn hiểu lầm và căm hận anh. Tha thứ. Có lẽ đó là bài học em nhận được. Nhìn lên trời cao, tôi thầm mong anh sẽ tìm được hạnh phúc. Sẽ mãi nhớ đến anh! Anh Phương!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/e-co-mo-coi-a>